

Noget af dem. Jeg tror derfor, det vil være i almindelig Interesse at hjælpe saadanne Mænd, der have Lust til at virke i den Retning, og at man maa være dem taknemlig for, at de ville tage en Sag i deres Haand, hvorved de ikke alene kunne forbedre deres egne Raar, men, som jeg tror, ogsaa gavne mange Beboere der omkring, hvis det kunde lykkes dem, hvad jeg antager, at gjøre et godt Fiskeri. Deraf kunne jo ogsaa flere faae Indtægt navnlig ved at forhandle den indfangede Fisk, medens andre Beboere i Omegnen maaske kunne faae Fødemidler til billigere Pris ved, at der fiskes saa nær ved dem, thi det er jo en Kjendsgjerning, at jo længere Fjsten skal føres, desto dyrere bliver den. Den ærede Ordfører udtalte, at der maaske kunde være nogen Banskælighed med Hensyn til Sikkerheden for et saadant Laan. Jeg tør nu sige, at en saadan Sikkerhed, hvis den fordres, tror jeg kan faas; thi alle disse Mænd eie Hus og Løb, om jeg end maa indrømme, at Jorden er af den Væstfænhed, at der næsten Intet kan gro paa den; der gror næsten ikke Andet end Lyng, og der er store Strækninger der af samme Slags, over en Mil i Længden og en Fjerdingvei i Bredden, og saa meget mere tror jeg, det vil være nødvendigt at fremhjelpe denne Egns Beboere, hvilket navnlig kunde ske ved at faas dem bedre Fiskeredskaber, hvorved deres Fiskeri kunde fremmes, thi de Folk, som have Raad og Evne til at sætte Sagen i Gang, have ikke Lust dertil, medens de Andre, som have Lust til Fiskeriet, ikke have Evne til at udvikle det saaledes, at de kunne have virkelig Nytte deraf. Der er flere der omkring, som ikke lidt, men det har ingen Betydning, da de kun fiske med Krøge og smaa Garn, idet de mangle Baade til at komme længere ud paa Søen. Jeg skal ikke omtale dette Forslag videre, men meget anbefale det til det høje Thing saavel som til den høitærede Indenrigsminister. — Der findes udtalt i Betænkningen, at Ministeren skulde have svaret, at den almindelige Bevilling til Fiskeri ikke hidtil var bleven benyttet til Udlaan, og at man ikke fandt sig foranlediget til at fravige denne Sedvane. Dette har givet mig Haab om, at den høitærede Minister ikke nu vil modsætte sig den fremsatte Bevilling, dersom den bliver vedtagen, thi derved borttages der ikke Noget fra den Konto, som angaar Fiskeriet i Almindelighed, idet denne Bevilling gives særskilt.

Det andet Punkt, som jeg skal tillade mig at omtale, angaar en Forbedring ved Postvæsenet, nemlig ved Faareveile Brevsamlingssted. I Begyndelsen af Samlingen tillod jeg mig at henvende mig skriftlig til det ærede Finantsudvalg med Bøn om, at det vilde bidrage, hvad det kunde, til at der blev tilveiebragt en noget bedre Ordning af Postvæsenet paa det nævnte Sted, hvilket vilde være til Gavn for Befolkningen i Almindelighed. Det ærede Udvalg har taget Sagen under Overveielse og forhandlet med den høitærede Minister

derom, og det hedder nu i Betænkningen under Nr. 32, at det vil være rettest at udsætte Afgjørelsen af dette Spørgsmaal, „indtil den nye Dønning og Bet mellem Nudabo og Sundestrup i en nær Fremtid blive færdige.“ Jeg tvivler nu paa, at de blive færdige i en nær Fremtid; men det ærede Udvalg udtaler derpaa, at det „tror at burde afvente, hvilke Forslag der ifølge denne Erklæring senere vil blive stillet.“ Dette er en Sag, som ligger mig og ligeledes Befolkningen, som bor der i Egnen, meget paa Sinde, navnlig med Hensyn til Pengebreve og Pakter, som komme til og afgaa fra dette Brevsamplingssted. Jeg skal bemærke, at fra Faareveile og til det nærmeste Postkontor, nemlig det i Svinninge, er der 2 Mil. Til Nykjøbing er der 2½ Mil, og til det Postkontor, som ligger ved nærmeste Jernbanestation, er der mellem 3 a 4 Mil. Naar der nu kommer Pengebreve eller Pakter, som skulle afleveres i Faareveile Kro, saa er der den Ulempe forbunden dermed, at de, som skulle modtage disse, først faae tilsendt en Blanket, hvorpaa de skulle kvittere for Modtagelsen. Med denne Fremsendelse hengaar der altid een Dag; den kan da sendes tilbage til vedkommende Postkontor den næste Dag, og der gaar altsaa mindst to eller tre Dage hen, inden vedkommende Modtagere kunne faae deres Penge, hvilket kan være af ikke ringe Betydning for Mange, navnlig for Handlende. Dette er en stor Ulempe, og dertil kommer endnu, at man skal kvittere for et saadant Brev, inden man har modtaget det. Dersom man vil være ganske sikker, saa er der ikke Andet derved at gjøre, end at man selv maa rejse til Poststationen for at afhente Brevet, hvilket er forbundet med megen Ulempe, naar man har 3 a 4 Mil at rejse. Hvad jeg her udtaler, gjælder kun Pengebreve og Pakter, thi andre Breve komme hurtigt nok til Modtageren. Det Samme, som gjælder Udelæveringen af Pengebreve, gjælder ogsaa om Indlevering af Pengebreve. Naar man indleverer et Pengebrev paa dette Brevsamplingssted, saa kan Pengene ikke faas, førend Brevet kommer til det nærmeste Postkontor (Berg: Det er Tilfældet ved alle Brevsamplingssteder). Ja, derfor mener jeg ogsaa, det skulde forandres. Det kunde gjøres med en meget liden Besøjtning, og det er ganske vist, at der er Mangfoldige, der ere meget utilfredse med den Maade, hvorpaa det nu foregaar. Jeg tror ogsaa, at det ikke alene vil være billigt, men ogsaa retfærdigt, at der sker en Forandring heri, og jeg antager, at Forandringen kan ske ved at gjøre Faareveile Brevsamplingssted til en mindre, regnskabsførende Poststation, hvorved dette Poststed vil komme til at bære det samme Ansvar, som ethvert andet Postkontor. Vi gjøre kun Forandring paa, at Faareveile Brevsamplingssted maa komme til at bære det samme Ansvar for Modtagelsen og Udsendelsen af Pengebreve, som ethvert andet Postkontor; thi ellers er der stor Risiko